

Μια θεωρία για τα πάντα

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ ΣΤΗ ΜΙΛΗΤΟ ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΕΞΗΓΗΘΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

(2η εκδοχή)

Στην κοίτη των ακάματων,
στον κόσμο των θλιμμένων.

Ο Θαλής στους ελαιώνες
έξω απ' τη Μίλητο
ένα βράδυ βουβό
είδε τ' αστέρια σαν θραύσματα
είδε τ' ασημένιο νερό
να πέφτει σπάταλο
και να κυλάει νομίσματα
στ' άδεια του χέρια

λερώνοντας
ακόμα νεκρό
τα
στενά
λασπωμένα
σχεδόν παιδικά του σανδάλια
που τον έφεραν πάλι
βραδιάτικα
βιαστικά
στη
μεγάλη στέρνα
χωρίς να θέλει να πιει.

Ο ΒΙΖΥΗΝΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΞΑΝΑΔΕΙ ΠΟΤΕ ΤΗ ΓΟΤΤΙΓΓΗ

(2η εκδοχή)

Λόχμες, καμινάδες, ομίχλη.

Κομμάτια θαλερών φύλλων
διασχίζουν στα λασπωμένα παπούτσια

τη μικρή όαση του αιθρίου
ανάμεσα στους χώρους της νέας επιστήμης
του καθηγητή του.
Αλλάζει πάλι το παράδειγμα
του ανθρώπου.

Καπλαντισμένη στέγη με παλιούς φεγγίτες
σκάλες από ψαμμίτη κι απόηχο φύλακα
σύννεφα βροχής στη δύση
σαν πορφυροί πελεκάνοι
επικρεμάμενοι πάνω απ' την άμπωτη
της πεδιάδας
με τις караβίδες
στα καλάθια:

πορφυρά μαζεμένα
ροδάκινα.

ΛΙΓΟΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΑΘΑΡΟΣ ΑΕΡΑΣ

Ο θρόνος των αγέννητων.

– Ίσως είμαι ποιητής, γιατί είμαι πένθος.
Σε κάθε σου μειδίαμα θ' ανθίζει ένα μαρτύριο,
της ψιθύρισε ο Κίρκεγκωρ καθώς περιδιάβαζαν
πριν χαθούν στην προμενάδα της όχθης.
Να, δες τα κρίνα και τα ρόδα, είναι γάντια.
Μέσα σε κάθε ομορφιά ασκητεύει η απόγνωση,
γιατί και οι λέξεις έχουν ένα δεύτερο σώμα
έξω απ' τα πράγματα που υποδύονται,
γιατί δίπλα στον αναίτιο κόσμο
υπάρχει ένας άλλος με τις πληγές του.

– Είσαι ποιητής, του απάντησε,
γιατί δεν θέλεις τίποτα να δεις
και όλα προτιμάς να τα μαδάς
και να τ' αλλάζεις.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Το εδώ κι η Κολχίδα.

Αχ Ρεγκίνε, αχ μάγουλο,
κοκκίνιζες
απ' τις υποσχέσεις του.

ΤΟ ΑΝΤΡΑΛΙ ΜΕ ΤΙΣ ΣΚΛΗΘΡΕΣ

Κούτες ασυνειδήτου.

Και πάλι σ' επισκέπτεται το επίμονο:
Θυμάσαι, ανεμίζαν τα μαλλιά της
στον ήλιο του απογεύματος.
Το πιο πολύ του σώματος ήταν ανάσες.
Τα μήλα τρώγονταν και σφύζαν.

Καλοκαίρι θα 'ταν στα μαλλιά,
δείλι μετά το μπάνιο.
Κι άπλωνε όμορφη παντού
στο φως που τα ανέμιζε προς όλους.
Δεν τα ανέμιζε, δεν ανεμίζει το φως.

Κι όμως, κι όμως,
υπήρχε αυτό το φως εκεί
πριν τη δύση
που τα ανέμιζε.

Ο ΝΙΤΣΕ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΣ

Ένα βουνό και πάνω του κανείς.

Μυτερά σταβλοχελίδονα
ήρθατε και φέτος στη φωλιά
κοντά στα βράχια.
Τίποτα δεν ζήσαμε
από πέρσι.

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΘΑ ΤΡΟΜΑΖΕ ΝΑ ΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙ Η ΙΔΙΑ

Κι αφού ήπια το γυαλί / το σκέπασε.

Η Λου η Σαλώμη
γελούσε και τίναζε το μαλλί
κι έδειχνε τον καθρέφτη και είπε:

Καημένη καημένη ομορφιά μου
γυμνή και λευκώλενη,
εσένα θαυμάζουν.